

Ant. Debeljak :

V vojni pokrajini.

Za bregom breg in sneg do neba.
Dehnilo je v dušo: lice mrtvaško.
O dob, ki kljubuješ dobam orjaško,
zakaj pa nocoj drgečeš, trepečeš
in listi so tvoji rjavi, krvavi?

In jelka košata v dobravi,
še vselej si me vzradovala:
nocoj si mi tujka,
ko vrba žalujka
povesila voljno si veje, vsa vitka —
si mar gladovala?

Iz dolgih parobkovih dlesni
sestradano besni grozijo, grizejo v zrak
zobovi železni žičnih ograj in ovir,
čeljusti Lakote zvrnjene vznak . . .

Kaj ni zasovikal iz gaja skovir,
in v dalji, ali volkovi ali topovi?
V kateri usodi brat mi hodi?

Le smrt in pokolj po misli mi blodi,
snežina ko lice mrtvaško reži.
V zaklonu pa slab, že skoro presahel,
slap se solzi.

Da ne sežete po greščinu! Čet: 7/318

